

Sygn. akt III AUa 430/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Krystyna Smaga (spr.)
Protokolant: stażysta Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2015 r. w Lublinie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy W. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt IV U 1376/14

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił wnioskodawcy W. K. przeliczenia emerytury przy przyjęciu do podstawy wymiaru wynagrodzenia z lat 1971-1982.

W odwołaniu od decyzji wnioskodawca wniósł o ustalenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia z lat 1971 - 1982, w których wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od aktualnie obliczonego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Powołując treść art. 111 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wskazał, że podane przez wnioskodawcę wynagrodzenia z lat 1971-1982 wykraczają poza ramy czasowe określone w tym przepisie, przypadają bowiem w całości przed dwudziestolecie poprzedzającym złożenie wniosku o emeryturę, z tych względów brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia.

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

W. K., urodzony (...), od 1 stycznia 1990 r do 28 lutego 2001 r był uprawniony do renty trzeciej grupy inwalidów. Początkowo podstawę wymiaru świadczenia stanowiło przeciętne miesięczne wynagrodzenie z 12 miesięcy zatrudnienia, tj. od 1 stycznia 1981 r do 31 grudnia 1982 r, a następnie wynagrodzenie z trzech lat kalendarzowych 1980 – 1982, przy wskaźniku 70,67%. Na przestrzeni całego życia wnioskodawca udokumentował wynagrodzenia za lata 1980-1982, 1976-1977 (k. 18, 51, 120). Od 2 grudnia 2012 r jest on uprawniony do emerytury. Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona w oparciu o wynagrodzenie z 10 kolejnych lat kalendarzowych 2001 - 2010, przy wskaźniku wysokości wynagrodzenia 8,74%. Za lata 2003 - 2007 przyjęto zerowe podstawy wymiaru składek. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto 14 lat 3 miesiące okresów składkowych i 10 lat 1 miesiąc okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Doliczono część składkową świadczenia rolniczego za okres pracy w gospodarstwie rolnym. Emeryturę ograniczono do 100% podstawy jej wymiaru (z 466,23 zł do 259,99 zł), a następnie podwyższono do kwoty najniższej emerytury wynoszącej 799,18 zł (k. 490-491). Po złożeniu przez wnioskodawcę zaświadczenia o wysokości wynagrodzeń w latach 1981 – 1982 i 1975, wpisów zarobków w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1968 - 1969, 1973 - 1974, 1976 -1977, angażu z 19 lipca 1971 r, organ prawomocną decyzją z 14 kwietnia 2014 r odmówił wnioskodawcy przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o art. 111 ust. 3 ustawy emerytalnej, bowiem skarżący nie pozostawał w ubezpieczeniu społecznym w okresie 20 lat kalendarzowych, a tylko przez 19 lat (1968 - 1969, 1971 -1982, 2001 - 2002, 2008 - 2010). Decyzją z 8 maja 2014 r organ odmówił przeliczenia emerytury z 20 lat kalendarzowych z uwzględnieniem okresów ubezpieczenia społecznego rolników w latach 1985 - 1990. Sąd Okręgowy prawomocnym wyrokiem z dnia 25 września 2014 r oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji.

Sąd dalej ustalił, że z ponownym wnioskiem o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem do podstawy wymiaru wynagrodzenia z lat 1971 - 1982 wnioskodawca wystąpił 25 września 2014 r. W wyniku jego rozpoznania organ wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

W toku postępowania wnioskodawca podtrzymywał odwołanie, gdyż w jego ocenie organ wybrał najbardziej niekorzystny okres do obliczenia emerytury.

Sąd ustalił, że wnioskodawca na przestrzeni całego życia pracował w:

- 1) Stacji N. - Szkółkarskiej w D. od 1 sierpnia 1968 r do 21 kwietnia 1969 r (8 miesięcy i 21 dni) (k. 5 akt ZUS),
- 2) od 22 kwietnia 1969 r do 9 kwietnia 1971 r pełnił służbę wojskową (1 rok 11 miesięcy i 18 dni) (k. 7),
- 3) Zakładach (...) w Z. od 20 lipca 1971 r do 30 listopada 1973 r (2 lata 4 miesiące i 12 dni) i od 26 czerwca 1974 r do 4 listopada 1974 r. (4 miesiące i 9 dni); złożył angaż z 19 lipca 1971 r ze stawką miesięczną 1700 zł (k. 8),
- 4) Cukrowni (...) w S. od 1 maja 1975 r do 4 września 1975 r; zaświadczenie Rp-7 z 5 marca 2014 r potwierdza zarobki za 1975 r w kwocie 10.695 zł (4 miesiące i 4 dni) (k. 124),
- 5) Gminnej Spółdzielni (...) w W. od 3 września 1976 r. do 15 stycznia 1977 r, wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawca udowodnił wysokość wynagrodzeń w latach 1976 - 1977 (4 miesiące i 13 dni) (k. 12),
- 6) Zespole (...) w H. od 15 grudnia 1977 r do 31 grudnia 1982 r, wykazał wysokość wynagrodzeń za lata 1980 - 1982 (5 lat i 17 dni) (k. 14, 18, 61, Rp-7 z 3 marca 2014 r),
- 7) pobierał zasiłek dla bezrobotnych z Powiatowego Urzędu Pracy w H. od 9 marca 2001 r do 8 marca 2002 r (1 rok i 1 dzień) i od 22 grudnia 2009 r do 21 grudnia 2010 r (1 rok i 1 dzień) (k. 442),
- 8) Usługi Budowlane (...) od 1 czerwca 2008 r do 30 czerwca 2009 r, podstawy wymiaru składek potwierdził ZUS (1 rok i 1 miesiąc) (k. 401, 414).

Nadto wnioskodawca opłacał składki na FUSR w latach 1985 - 1989.

Na przestrzeni całego życia zawodowego wnioskodawca udowodnił 14 lat 3 miesiące i 6 dni okresów składkowych, włącznie ze służbą wojskową i okresami zasiłków dla bezrobotnych. Z kolei, jak podaje ZUS, w 19 latach kalendarzowych 1968 - 1969, 1971 - 1982, 2001 - 2002, 2008 - 2010 wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.) - emerytura wynosi: 1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4 oraz 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych, 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych. Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Z treści tego przepisu wprost wynika, że chodzi o podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, a nie na Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników. Nadto przez ubezpieczonego na gruncie ustawy emerytalnej (art. 4 pkt 13) rozumie się osobę podlegającą ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, określonym w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, a także osobę, która przed dniem wejścia w życie ustawy podlegała ubezpieczeniu społecznemu lub zaopatrzeniu emerytalnemu, z wyłączeniem ubezpieczenia społecznego rolników.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty: 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych; 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu; 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19 (ust.4).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5. Podanie w przepisie, iż należy przyjąć podstawę wymiaru renty uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty wskazuje na ciągłość istnienia prawa do świadczenia po jego przyznaniu do momentu powstania prawa do następnego świadczenia. Przepis ten umożliwił osobom, które z powodu niezdolności do pracy nie mogły pracować i uzyskiwać zarobków wyższych niż przyjęte do ustalenia podstawy dotychczasowej renty, otrzymanie emerytury w korzystniejszym wymiarze niż obliczonej na nowo w myśl art. 15. Jednak przepis art. 21 ust. 1 ustawy dotyczy tylko i wyłącznie osób, które ubiegając się o przyznanie emerytury posiadają prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie Sądu organ rentowy, decyzją pierwszorzadową z dnia 28 listopada 2012 r, w sposób prawidłowy obliczył emeryturę wnioskodawcy na ogólnych zasadach według jedynego możliwego do zastosowania wariantu na podstawie mającego do niego zastosowanie przepisu art. 15 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1998 r, II UKN 505/97).

Z kolei możliwość ponownego ustalenia wysokości emerytury przewidują przepisy art. 110 i art. 111 cytowanej ustawy. Zgodnie z art. 111 ust. 1, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty - a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Zgodnie z ust. 2 powołanego artykułu, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

W myśl art. 16 ustawy, przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

W przypadku wnioskodawcy możliwe jest jedynie ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat przed złożeniem wniosku o emeryturę lub jej przeliczenie, zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 2. W tej sytuacji ZUS prawidłowo ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych 2001 - 2010. Skoro wniosek o emeryturę wnioskodawca złożył 12 listopada 2012 r, to 10 kolejnych lat można wybrać z dwudziestu lat 1992 - 2011, a przy wniosku o przeliczenie świadczenia z 25 września 2014 r w grę wchodzi 20 lat 1994 - 2013. W dwudziestoleciach tych wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu jedynie z tytułu pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 9 marca 2001 r do 8 marca 2002 r i od 22 grudnia 2009 r do 21 grudnia 2010 r oraz z tytułu zatrudnienia w Usługi Budowlane (...) od 1 czerwca 2008 r do 30 czerwca 2009 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat 2001 - 2010, przy uwzględnieniu podstaw wymiaru składek jedynie za lata 2001 - 2002, 2008 - 2010, wyniósł 8,74%. Pozostałe lata przyjęto z „zerowymi” podstawami wymiaru składek.

Sąd podniósł, że przeliczenie podstawy wymiaru emerytury zgodnie z wnioskiem skarżącego w oparciu o wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek w latach 1971 - 1982 w świetle art. 111 powołanej ustawy nie jest możliwe, gdyż wskazane wynagrodzenie nie przypada na 20 lecie poprzedzające bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ustalenie emerytury lub wniosek o jej przeliczenie. Nie jest również dopuszczalne ustalenie wskaźnika podstawy wymiaru z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia, ponieważ wnioskodawca legitymuje się okresem składkowym w wymiarze 14 lat 3 miesięcy i 6 dni i wykazał podstawy wymiaru składek przypadające na 19 lat kalendarzowych, zamiast wymaganych 20 lat. Nie jest również dopuszczalne ustalenie podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 1 z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, ponieważ wnioskodawca od samego początku miał prawidłowo ustalony wskaźnik z 10 kolejnych lat kalendarzowych z 20 lat, a obecnie nie wykazał podstawy wymiaru składek z innych kolejnych 10 lat przypadających w tym dwudziestoleciu.

Mając na uwadze powyższe i powołane przepisy prawa Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł, jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku wniósł W. K., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając niezaliczenie do okresów składkowych okresów służby wojskowej odbytej od 22 kwietnia 1969 r do 9 kwietnia 1971 r. Po zaliczeniu tego okresu podlega ubezpieczeniu społecznemu ponad 20 lat.

Apelujący wniósł o uchylenie wyroku i zaliczenie do okresów składkowych służby wojskowej.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podał, że nie zgadza się ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu wyroku, iż nie pozostawał w ubezpieczeniu społecznym w okresie 20 lat kalendarzowych, a tylko przez 19 lat (1968 - 1969, 1971 - 1982, 2001 - 2002, 2008 - 2010). Jak z powyższego wynika, nie został mu zaliczony okres pełnienia służby wojskowej.

W uzupełnieniu apelacji skarżący podał między innymi, że okres służby wojskowej został zaliczony do okresów składkowych, a nie został zaliczony do okresów ubezpieczenia, jest 19 lat, a powinno być 21 lat. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, ponowne rozpatrzenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna, a zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia Sądu pierwszej instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski oraz ocenę prawną. Nie zachodzi w tej sytuacji potrzeba szczegółowego ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r, II UKN 61/97, OSNAP 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r, I PKN 21/98, OSNAP 2000/4/143, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r, IV CKN 1244/00 Lex nr 55521).

Nie jest zasadny zarzut apelacji dotyczący niezaliczenia „do okresów składkowych” okresu odbywania przez skarżącego służby wojskowej od 22 kwietnia 1969 r do 9 kwietnia 1971 r, co miałyby powodować, że skarżący udowodnił 20 lat ubezpieczenia i możliwe byłoby przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach.

Przepis art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (aktualnie tekst jedn. Dz. U. z 2015 r, poz. 748 ze zm.) wyraźnie określa sposób przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia i nie jest możliwe dokonanie przeliczenia niezgodne z obowiązującymi przepisami.

Sąd prawidłowo powołał się na art. 111 ustawy o emeryturach i rentach, który stanowi, że wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Okresy podlegania ubezpieczeniu społecznemu to okresy w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w których istniał obowiązek odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne i składki te zostały odprowadzone.

W okresie odbywania przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, bowiem przepisy prawa obowiązujące w tamtym okresie nie przewidywały odprowadzania takich składek.

Dopiero w ustawie z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (aktualnie tekst jedn. Dz. U. z 2015 r, poz. 121), w art. 6, wymieniającym jakie osoby fizyczne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej obowiązkowo podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu w ust. 1 pkt 11 od dnia 1 stycznia 2010 r wymienieni zostali

żołnierze niezawodowi pełniący czynną służbę wojskową, z wyłączeniem żołnierzy pełniących służbę kandydacką, a w pkt 12 osoby odbywający służbę zastępczą.

Wbrew argumentom podnoszonym w apelacji, okresy podlegania ubezpieczeniu, o którym mowa w art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest tożsamy z okresami składkowymi, o którym mowa w art. 6 ustawy o emeryturach i rentach. Nie wszystkie okresy wymienione w art. 6 ustawy emerytalnej są okresami ubezpieczenia, uwzględnianymi przy przeliczeniu wysokości świadczenia na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej. Niektóre okresy uznane zostały przez ustawodawcę za okresy składkowe z innych przyczyn, niż okoliczność odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne.

Okres odbywania zasadniczej służby wojskowej przed dniem 1 stycznia 2010 r nie był okresem ubezpieczenia w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz wcześniej obowiązujących przepisów prawa i dlatego nie mogą być uwzględnione w okresach podlegania ubezpieczeniom społecznym od których oblicza się podstawę wymiaru świadczenia.

Możliwość wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, jest wyjątkiem od zasady przyjmowania do wyliczenia podstawy wymiaru kolejnych lat kalendarzowych z ściśle wyznaczonego okresu. Ma zastosowanie do ubezpieczonych, którzy podlegali ubezpieczeniom przez długi okres czasu (co najmniej w ciągu dwudziestu lat kalendarzowych, lub w dłuższym czasie). Wtedy możliwe jest wybranie najkorzystniejszych dwudziestu lat kalendarzowych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Nie ma wątpliwości i nie jest sporne, że wnioskodawca nie udowodnił, iż podlegał ubezpieczeniom społecznym w ciągu 20 lat kalendarzowych, a tylko w ciągu dziewiętnastu lat kalendarzowych, tj. w latach 1980 - 1982, 1976 - 1977. Dlatego nie ma prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w żądany przez siebie sposób.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.